

New York Timesi bestsellerite autor

NORA ROBERTS

ARMASTUS ON SUURIM
ÕNNEMÄNG...

VÕITJA KÄSI

MacGregorid: ROBERT

Nora Roberts
The Winning Hand
1998

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus te gelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

Copyright © 1998 by Nora Roberts
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D09350418
ISBN 978-9949-82-283-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Vegase kuningannadele, tänuga.

Esimene peatükk

Kui Darcy Wallace'i auto turtsuma hakkas ja miili kaugusel Las Vegasest seisma jäi, pidas ta tõsiselt aru jääda sinnasamasse, kus ta oli, ja küpseda brutaalse kõrbepäikese all surnuks. Tal oli taskusse jäänud 9 dollarit ja 37 senti ning selja taga pikk tee, mis ei viinud kuhugi.

Tal vedas, et talle isegi see haletsusväärne rahahulk oli jäänud, sest eelmisel õhtul oli Utah's ühe söökla ees tema rahakott varastatud. Kummitaoline kanavõileib oli viimane eine, mida ta oli saanud, ja ta arvestas, et eksinud kümneline, mille ta taskust oli leidnud, oli viimane ime, mida ta võiks oodata.

Niihästi tema töö kui ka kodu Kansases olid läinud. Tal polnud perekonda ega kedagi, kelle juurde tagasi minna. Ta tundis, et tal oli olnud igatine põhjus rõivad kohvrissi visata ja sõita minema selle

juurest, mis oli olnud ja mis oleks võinud olla, kui ta oleks jäänud.

Ta oli sõitnud lihtsalt lääne poole, sest tema auto oli osutanud selles suunas ja ta oli võtnud seda kui märki. Ta oli töötanud endale seiklust, isiklikku odüsseiat ja uut paremat elu.

Enam ei piisanud lugemisest julgetest noortest naistest, kes trotsisid maailma, rajasid teed, võtsid riske ja vastasid hoolimatult väljakutsetele. Või nii oli ta endale kinnitanud, kui miilid tema igivana ja haiglase sedaani spidomeetril edasi tiksusid. Oli aeg enda jaoks midagi ette võtta või vähemalt proovida.

Kui ta oleks jäänud, oleks ta reegleid järginud. Jälle. Teinud, mis tal kästi. Jälle. Ja veetnud oma elu, mida kummitasid unistused ja kahetsused.

Ent nüüd, üks pikk nädal pärast keskööl linnast välja hiilimist nagu varas, mõtles Darcy, kas ta oli määratud tavalisuse jaoks. Võibolla oli ta sündinud, et järgida kõiki reegleid. Võibolla oleks ta pidanud rahul olema sellega, mida elu pakkus, ja hoidma silmad maas, selle asemel et püüda pidevalt ümber järgmise nurga piiluda.

Ta teadis, et Gerald oleks pakkunud talle hea elu, mida paljud naised kadestaksid. Koos temaga oleks tal võinud olla ilus kodu, mida lojaalne personal hoolsalt korras hoiaks, kapid täis konventsionaalselt stiilseid tegevdirektori naise rõivaid, suvituskoht Bar Harboris, talvised põgenemised troopilisse klii-

masse. Ta poleks kunagi näljane, ei tunneks kunagi puudust.

Kõik, mida temalt selle eest nõuti, oli teha täpselt nii, nagu tal kästi, täpselt siis, millal tal kästi. Kõik, mida see temalt nõudis, oli hoida mahamaetult iga unistus, iga igatsus, iga salasoov.

See poleks pidanud raske olema. Ta oli seda teinud kogu oma elu.

Aga oli.

Sulgenud silmad, nõjatas Darcy pea roolirattale. Miks tahtis Gerald teda nii väga? imestas ta. Temas polnud midagi erilist. Tal oli terav mõistus ja keskpärane nägu. Tema enda ema oli teda piisavalt tihti just selliselt kirjeldanud. Ta ei uskunud, et see oli Geraldiga jaoks nii suur füüsiline külgetõmme, kuigi ta kahtlustas, et Geraldile meeldis fakt, et ta oli kehaehituselt väike naine. Kergesti domineeritav.

Jumal, ta kartis Geraldit.

Ta mäletas, kui vihane mees oli olnud, kui ta oli oma õlgadeni ulatuvad juuksed ära lõiganud ja lühikeseks kärpinud, kuni need olid lühikesed kui poisil.

Noh, talle meeldis see, mõtles Darcy väikese trotsipuhanguga. Ja need olid tema juuksed, pagan võtaks, liskas ta, lükates sõrmed läbi ebaühtlaselt lõigatud punakaspruunide lokkide.

Nad ei olnud veel abielus, jumal tänatud. Geraldil polnud mingit õigust talle öelda, kuidas välja näha, kuidas rõivastuda, kuidas käituda. Ja nüüd,

kui ta vaid suudaks vastu pidada, ei saa ta kunagi seda õigust.

Ta poleks iial pidanud nõustuma Geraldiga abielluma. Ta oli olnud lihtsalt nii väsinud, nii hirmul, nii suures segaduses. Isegi kui kahetsused ja kahtlused olid peaaegu otsekohe tekkinud, isegi kui ta oli mehele sõrmuse tagasi andnud ja vabandust palunud, oleks ta võinud selle pigem läbi teha, kui kannatada Gerald viha ja elada üle katkestatud kihluse keelepeksu. Ent ta oli avastanud, et Gerald oli temaga manipuleerinud, et mees oli vastutav selle eest, et ta oma töö kaotas ja ähvardati ka oma korterist välja ajada.

Gerald oli tahtnud, et ta alla annaks. Ja ta oli peaaegu mehele kuuletunud, mõtles Darcy nüüd, pühkides käeseljaga higi oma otsmikult.

Põrgusse, otsustas ta ja tõukas end autost välja. Niisiis oli tal vähem kui kümme dollarit, ei mingit transporti ja miilipikkune matk ees. Ta oli Gerald käpa alt väljas. Ta oli lõpuks kahekümne kolme aastaselt omapead.

Jätnud kohvri pakiruumi, haaras ta raske kande-koti, mis sisaldas kõike talle tegelikult olulist, ja hakkas jalgsi astuma. Ta oli kõik sillad põletanud. Nüüd oli aeg vaadata, mis on järgmise nurga taga.

Darcyl kulus tund, et oma sihtpunkti jõuda. Ta poleks osanud selgitada, miks ta jätkas kõndimist mööda 15. maanteed, eemale motellide ja bensiini-

jaamade kobaratest kauguses sädeleva Vegase maa-
gilise silmapiiri poole. Ta teadis üksnes, et tahtis seal
olla, selles eksootiliste hoonete ja vormide gloobu-
ses, kus vilkusid tuled nagu karnevalil.

Päike vajus seda sätendavat oaasi ümbritsevate
punaste mägede läänetippude taha. Darcy nälg oli
muutunud närivast murest tuimaks valuks. Ta kaa-
lus peatumist, et süüa, puhata, juua, ent lihtsalt ühe
jala teise ette panemises, silmad kauguses helkiva-
tel kõrgetel vaatemängulistel hotellidel, oli midagi
terapeutilist.

Millised need küll seest on? imestas ta. On seal
kõik läikiv ja poleeritud, kuni maitsetuseni värvili-
selt toretsev? Ta kujutas ette seksi ja hasartmängu,
meeleheite ja triumfi all peituvat üleannetut atmo-
sfääri. Seal on kalkide silmadega mehed, metsiku
naeruga naised. Ta muretses töö ühes neist kül-
luslikest luksusehoonetest ja istuks igal etendusel
esireaistmel.

Oh, kuidas ta tahtis elada ja näha ja kogeda.

Ta tahtis rahvahulki ja lärmi, kuuma verd ja külma
näarvi. Kõike, kõike täiesti vastupidist sellele, mis tal
varem oli olnud. Eelkõige tahtis ta tunda – tugevaid
värelevaid emotsioone, kõrgele tõusvat rõõmu, ela-
vat vaimustust. Ja ta kirjutaks sellest kõigest, otsus-
tas ta, nihutades käes kandekotti, mis oli täidetud
tema märkmete ja käsikirjalehtedega, raske kui kivi.
Ta kirjutaks, peidetud mingisse väikesse ruumi, kust
avaneks vaade sellele kõigele.